

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupen JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Poříčí 12, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 18. 8. 2009, č.j. 336258/09/005015102409, jímž byla žalobci uložena náhrada za neuplatnění daně při nesplnění registrační povinnosti k dani z přidané hodnoty.

V žalobě žalobce uvedl, že správce daně i odvolací orgán usoudili, že žalobce překročil v dubnu 2006 svůj obrat za svá zdanitelná plnění, když tento obrat plynul z vystavených faktur a z dokladů o převzetí peněz v hotovosti uplatněných v jeho účetnictví. Předmětem faktur je „realizace programu“. Za základ bylo vzato jak místní šetření u daně z příjmů fyzických osob, tak místní šetření u daně z přidané hodnoty. Přitom správce daně i odvolací orgán zároveň poukazuje na to, že byla použita přiměřená sazba 5% podle zákona o DPH účinného ke dni povinnosti podat přihlášku k registraci, tj. k 15. 5. 2006. Z obsahu Dohody o zastoupení, uzavírané mezi žalobcem a jednotlivými účinkujícími, plynulo zcela jasně, že účinkující si honorář vyzvedne u

pořadatele a žalobci dá pouze provizi. Účtoval-li o této operaci žalobce v rozporu se smlouvou, je to jistě chyba účetnictví, rozhodující je však podstata smluvního vztahu. V tomto případě měly správní orgány postupovat podle skutečného obsahu právního úkonu, nikoli jeho odrazu v účetnictví, zcela v souladu s ust. § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Při jednáních vedených se žalobcem ve dnech 14. 2. 2002 a 14. 3. 2002 správce daně přezkoumal veškeré účetnictví žalobce, přitom povinnost žalobce k registraci plátce DPH nebyla zjištěna. Z šetření nebyl učiněn ze strany správce daně žádný výstup. V případě zjištění této povinnosti v roce 2002, kdy obraty žalobce zdaleka nedosahovaly výše z let 2006 - 2009, by tuto povinnost žalobce splnil. Navíc byl v platnosti zákon č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, který uložení náhrady za nesplnění zákonné registrační povinnosti k DPH neupravoval a žalobci by mohla být maximálně uložena pokuta dle § 37 zákona o správě daní a poplatků, jejíž výše by určitě nedosahovala oné výše náhrady dle § 98 nového zákona č. 235/2004 Sb. V tomto případě správce daně svým postupem žalobce poškodil, neboť ten byl ubezpečen, že postupuje správně, v souladu se zákonem o DPH. Tam správce daně porušil ust. § 33 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků, když měl již v dubnu roku 2002 registrovat žalobce k DPH z úřední povinnosti. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se zakládají na podstatných vadách řízení a k uložení náhrady za nesplnění registrační povinnosti došlo neoprávněně.

Odvolací správní orgán ve vyjádření k žalobě popsal průběh řízení se žalobcem a odkázal na své závěry.

Při jednání soudu dne 23. září 2014 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tak i rozhodnutí správce daně I. stupně. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení náhrady za neuplatnění daně při nesplnění povinnosti se registrovat k dani z přidané hodnoty, a to za zdanitelná plnění uskutečněná bez daně v období od 1. 9. 2006 do 11. 8. 2009. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že šetřením správce daně bylo zjištěno, že k překročení obratu rozhodného pro povinnost registrace k DPH došlo u žalobce v dubnu 2006. V souladu s ust. §94 odst. 1 zákona o DPH se žalobce měl stát plátcem DPH od 1. 7. 2006, a podle ust. § 95 odst. 1 zákona o DPH byl povinen podat přihlášku k registraci do 15. 5. 2006. Přihláška k registraci byla podána dne 12. 8. 2009 a žalobci vznikla podle ust. § 98 odst. 1 zákona o DPH povinnost uhradit správci daně částku ve výši až 10 % z celkových příjmů nebo výnosů jako náhradu za zdanitelná plnění, která uskutečnil bez daně. Správce daně použil pro výpočet náhrady příjmy žalobce za zdanitelná plnění od září 2006, když z předložených dokladů bylo správcem daně zjištěno, že za období od 1. 9. 2006 do 11. 8. 2009, tj. do dne předcházejícího datu účinnosti registrace, činila celková výše příjmů odvolatele částku 8.279.300,- Kč. Náhrada za neuplatnění daně při nesplnění zákonné registrační povinnosti byla správcem daně stanovena ve výši 413.965,—Kč, tj. 5% z celkových příjmů za zdanitelná plnění v předmětném období. Pokud jde o skutkové okolnosti, podle odvolacího orgánu obsahem činnosti žalobce v šetřených obdobích 2006-2009 bylo zajišťování účinkujících

(tanečnic, striptérek atd.) pro různé odběratele. Hlavním odběratelem odvolatele byl klub Zlatý strom, Karlova ul., Praha 1. Jak odvolatel dne 3.7.2008 uvedl do protokolu o ústním jednání č.j. 288499/08/005931/8390, se svými odběrateli neuzavíral písemné smlouvy. Pokud jde o jednotlivé účinkující, s nimi ve většině případů žalobce uzavíral smlouvy o zastoupení. Námitku žalobce, že správce daně nesprávně posoudil smluvní vztah, na jehož základě byly prováděny fakturace za vystoupení účinkujících, odvolací orgán považoval za irelevantní. Ze spisového materiálu zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce vystavoval faktury a doklady o převzetí hotovosti, které si odběratel následně uplatňoval ve svém účetnictví. Jak je patrné ze spisu, toto zjištění nerozporoval ani sám žalobce, když připouští, že jím zvolený postup výplaty honorářů byl v rozporu se zněním smluv, které uzavíral s jednotlivými účinkujícími (podle smlouvy si měla účinkující po skončení produkce vyzvednout honorář u pořadatele a následně z této částky vyplátit žalobci provizi). Námitka, že tento postup byl zvolen pro zjednodušení, je však podle odvolacího orgánu zcela právně irelevantní. Předmětem žalobcem vystavovaných faktur (v rozporu s jeho tvrzením, že nezajišťoval realizaci programu v daném podniku) byla úhrada za „realizaci programu“. Jak je patrné ze spisu, následně žalobce vystavoval výdajové pokladní doklady a vyplácel honoráře jednotlivým účinkujícím. Je tak nepochybné, že správce daně postupoval v souladu se zákonem o DPH, když do obrátu odvolatele zahrnul celou částku uvedenou na jednotlivých vystavených fakturách. Nelze akceptovat námitku žalobce, že v daném případě vstupuje do obrátu pouze odvolatelem tvrzená provize ve výši 5% z fakturované částky. Do protokolu o ústním jednání ze dne 3.7.2008 č.j. 288499/08/005931/8390, sám žalobce uvedl, že jeho subdodavatelem byly jednotlivé účinkující. Odvolací orgán nepřisvědčil ani námitce, že správce daně postupoval v rozporu se zásadami důkazního řízení. Podle spisu podkladem pro vydání odvoláním napadeného rozhodnutí byly doklady, které předložil žalobce jak v rámci místního šetření prováděného u DPFO, tak následně v rámci místního šetření u DPH. Současně správce daně vycházel z údajů sdělených žalobcem do protokolu v průběhu těchto daňových řízení. Jedná se tedy o důkazní prostředky, které sám žalobce předložil a které mu tudíž byly známy.

Městský soud v Praze po seznámení se s obsahem daňového spisu se s těmito úvahami a závěry odvolacího orgánu ztotožnil a dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné.

Žalobce vytkl nesprávné posouzení zjištěných skutečností, když uvedl, že z obsahu Dohody o zastoupení, uzavírané mezi žalobcem a jednotlivými účinkujícími, plynulo zcela jasně, že účinkující si honorář vyzvedne u pořadatele a žalobci dá pouze provizi. Účtoval-li o této operaci žalobce v rozporu se smlouvou, je to jistě chyba účetnictví, rozhodující je však podstata smluvního vztahu. V tomto případě měly správní orgány postupovat podle skutečného obsahu právního úkonu, nikoli jeho odrazu v účetnictví.

Tuto námitku soud neakceptoval s tím, že postup správce daně i odvolacího orgánu svědčí naopak o tom, že nehodnotily formální stránku žalobcových obchodů, ale právě jejich skutečný obsah. Ačkoliv tedy podle Dohod o zastoupení, jejichž kopie jsou založeny v daňovém spise (účinkující O. C. a Z. Š.), měl žalobce jako umělecká agentura MEDA zastupovat konkrétní účinkující, která si měla dohodnutý honorář vyzvednout po skončení produkce u pořadatele a odevzdat z něj 5 % žalobci, je z dalších důkazních prostředků zřejmé, že ve skutečnosti probíhaly tyto obchody jinak. Ve spise jsou založeny kopie faktur, které v letech 2006 a 2007 vystavil žalobce J. M., umělecká

agentura MEDA, subjektům P. B., restaurace Zlatý strom, Praha, a Dolská Felicity Fun s.r.o., Špindlerův Mlýn, a AGENZIA BENETTI, Dobřichovice, v nichž ohledně předmětu plnění uvedeno „*Účtujeme Vám realizaci programu ve Vašem zařízení ve dnech ...*“. Tyto faktury tedy svědčí o tom, že žalobce nebyl pouze zprostředkovatelem mezi odběrateli a účinkujícími, za což by mu náležela provize, ale že byl přímým dodavatelem celého programu, za což mu byla vyplacena smluvená cena. To ostatně potvrdil i sám žalobce při jednání se správcem daně dne 3. 7. 2008 (viz protokol č. j. 288499/08/005931/8390), když uvedl, že tanečnice jsou subdodavatelem, které si samy platí daně, sociální a zdravotní pojištění. Na otázku ke způsobu proplácení faktur žalobce uvedl, že „*někdy jsou vypláceny přímo tanečnice provozákem, tanečnice mi pak předávají provizi, někdy peníze vyzvednu nahoře já a donesu je dolů.*“ Ke způsobu hrazení faktur se žalobce vyjádřil i v odvolání proti rozhodnutí správce daně, kde s odkazem na článek VII Dohod o zastoupení uvedl, že „*V daném případě byly ve smyslu tohoto ustanovení dohody honoráře pro zjednodušení vypláceny mě jako zástupci a já jsem je vyplatil účinkujícím po odečtu mé provize.*“ Městský soud v Praze na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že bez ohledu na text Dohod o zastoupení je zřejmé, že ve vztahu k jednotlivým odběratelům žalobce vystupoval právě jako dodavatel služeb a že právě jemu odběratelé hradili za poskytnuté služby, tedy za realizaci programu. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že obsah faktur nebyl v souladu s uzavřenými Dohodami o zastoupení, avšak z hlediska žalobcovy daňové povinnosti je podstatné, že jejich obsah byl v souladu s realitou, tedy s tím, kdo skutečně byl dodavatelem služeb (programu) a jak skutečně probíhala úhrada za tuto dodávku. Pro úplnost soud dodává, že pokud by žalobci byla vyplácena pouze provize, nebyl by žádný důvod pro to, aby svým odběratelům vystavoval faktury za dodání programu, ale v takovém případě by vystavoval pouze faktury pro jednotlivé účinkující právě za zastoupení a inkasoval by provizi. Nemůže zde obstát ani argument, že se ze strany žalobce jednalo jen o jeho chybu v účetnictví: pokud by jím vystavované faktury neodpovídaly skutečnému stavu věci, nemohli by je jeho odběratelé akceptovat a proplácet, neboť by i jejich účetnictví zatěžovaly nepravdivými údaji.

Soud rovněž neakceptoval námitku, poukazující na to, že správce daně přezkoumal veškeré účetnictví žalobce už při jednáních vedených se žalobcem ve dnech 14. 2. 2002 a 14. 3. 2002, přitom povinnost žalobce k registraci plátce DPH nebyla zjištěna.

Tato námitka se nijak netýká věci nyní projednávané, neboť v té se správce daně a odvolací orgán zabývaly skutečnostmi týkajícími se až roku 2006 a dále. Není tedy zřejmé, jaká byla situace v roce 2002 – ostatně žalobce k tomu v žalobě ani nic konkrétního neuvedl a nedoložil – a v jaké míře a zda vůbec mohla jakkoliv ovlivnit situaci v roce 2006 a v dalších letech. Navíc předmětem těchto jednání byla daň z příjmů fyzických osob za roky 1999 a 2000, nikoliv tedy daň z přidané hodnoty. Konec konců, i kdyby snad správce daně v roce 2002 přehlédl v účetnictví žalobce skutečnosti, ovlivňující žalobcovu registraci k DPH, nic to nemění na tom, že primárně se jednalo o žalobcovu zákonnou povinnost a o jeho odpovědnost za to, že se k registraci řádně přihlásí, pokud na jeho straně nastanou okolnosti, z nichž taková povinnost vyplývá. Vzhledem k nekonkrétnosti této námítky soudu nezbylo, než ji odmítnout.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že odvolací správní orgán učinil své závěry ohledně povahy a podstaty žalobcových obchodů při

zajišťování programu pro odběratele P. B., Dolská Felicity Fun s.r.o., a AGENZIA BENETTI v souladu se skutkovými zjištěními, která správce daně řádně učinil, a která vyhodnotil v souladu se zásadami logického uvažování, a v souladu se zákonem o dani z přidané hodnoty. Orgány finanční správy tedy dospěly k odůvodněnému závěru, že žalobce v době od 1. 9. 2006 do 11. 8. 2009 realizoval plnění, na jejichž základě mu vznikla podle zákona povinnost registrovat se jako plátce daně z přidané hodnoty a tuto daň přiznat a odvést. Jelikož tak neučinil, vznikla mu povinnost zaplatit správci daně předepsanou náhradu. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady, neboť nečinil žádné úkony, jež by přesahovaly rámec jeho úřední činnosti.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová